

Ved Snaasavannet den 10. mai 1940

Om formiddagen den 10. mai ~~marsjant~~ ^{er} soldatene i 3. norske dragonregiment ~~langs~~ ^{på vei} veiene ved Snaasavannet. De kommer fra alle kanter, - fra Jørstad og Stod, fra Valøy og fra gården Tangen.

De siste dagene har de drevet på med å sette i stand igjen jernbanelinjen, broene og landeveiene, - arbeidet som ^{vi} i følge kapitulasjonsbetingelsene skulde utføre.

Det var ikke noe lett arbeide. Av og til tittet solen frem, og da tok karene sine grønne uniformsjakker av sig og drev på med bar overkropp.

De er blitt solbrente og magre nu, og de har enda ikke glemt krigen i Trøndelag. Men de har ikke tapt motet og sitt gode humør av den grunn.

De kjenner ikke ~~grunnen~~ ^{arsaken} til denne merkelige appellen, og derfor settes der frem den ene gjetning etter den annen.

Blir det krig igjen? spør en.

Det blir det nok, svarer en spøkefugl, vi skal kaste sneball på tyskerne.

Den slags spøkefulle bemerkninger faller under marsjen. Men da de kommer frem til regimentets samlingsplass, mister de lysten til å spøke. Alle skjønner straks at det er en alvorlig, en høitidelig, en tung stund som venter dem.

Regimentet er stillet op i ~~en~~ firkant. I midten står fanebæreren med fanen. Dette er første gang dragonregiment nr. 3 møter frem fulltallig.